

ЕНЕРГИЙНИ ТРАНСФОРМАЦИИ

Веселин Божиков, Ганчо Ганев, Тодор Тодоров
СФЕРА ИЛ

В настоящата публикация разглеждаме различни варианти на баланс между фундаменталните сили в Новия квантов модел.

Изследваме възможностите за абсолютен и неабсолютен баланс и ги отнасяме към реалността. Въз основа на фактите изключваме несъответстващите модели.

На базата на потвърдения модел правим извода, че Абсолютната ентропия предопределя развитието на вселената.

В края на предишната статия (Фундаментални сили) направихме извода, че в крайна сметка Новият Квантов Модел (НКМ) следва от фундаменталните сили, а пък последните са породени от Абсолютното време-пространство.

Налице са две фундаментални сили, които причиняват пулсациите на квантите. Едната е обусловена от Абсолютното време-пространство и се стреми да разсее енергията в него, а другата е обусловена от самата енергия и се стреми да концентрира енергията във време-пространството (фиг. 1).

Силата, която се стреми да разсее енергията във време-пространството нарекохме Абсолютна ентропия, а силата която се стреми да концентрира енергията във време-пространството - Абсолютна гравитация.

Споменахме също, че фундаменталните сили са в някаква форма на баланс, което осигурява съществуването на енергийните кванти във време-пространството.

От особена важност за по-нататъшните ни разсъждения е нужно да изясним какъв е този баланс - абсолютен или не?

Първата възможност е балансът да е абсолютен. При това положение в НКМ фундаменталните сили ще са абсолютно изравнени, при което концентрацията на енергията на кванта няма да се променя при движението му във време-пространството.

Промяна в граничните състояния на пулсация няма да се наблюдава, а дължината на вълната и честотата му ще са независими от движението му.

Втората възможност е балансът да не е абсолютен. При това положение едната фундаментална сила ще има превес над другата, а концентрацията на енергията на кванта ще се променя при движението му във време-

пространството. Промяната на концентрацията на енергията (разликата) във време-пространството ще доведе до промяна на граничните състояния на пулсация и на дължината на вълната и честотата.

Тази втора възможност има два варианта. При първия вариант балансът е изместен към Абсолютната ентропия (тя ще има превес), а при втория - към Абсолютната гравитация.

При първият вариант ще наблюдаваме намаляване на концентрацията на енергията (разликата) във време-пространството (за сметка на движението в него), водещо до увеличаване дължината на вълната и намаляване на честотата на пулсациите на кванта.

При вторият вариант ще наблюдаваме увеличаване на концентрацията на енергията във време-пространството, водещо до намаляване на дължината на вълната и увеличаване на честотата на кванта при движението му във време-пространството.

От изложеното до тук става ясно, че в зависимост от това дали фундаменталните сили (определящи поведението на квантите) са в абсолютен баланс или не, ще наблюдаваме качествено различна вселена (реалност).

Евристично тези възможности са равновероятни и следва да бъдат равностойно отнесени към реалността.

След обстоен преглед на арсенала от факти установяваме, че единствено явленията от астрофизиката съответстват на обхвата на разглеждания проблем.

Сред тях червеното отместване и реликтовото лъчение (квантов фон) са пряко относими към проблема.

Червеното отместване на светлината от далечните звезди е прието да се интерпретира като следствие от раздалечаването им породено от разширяващата се вселена.

Реликтовото лъчение е прието да се интерпретира като следствие от големия взрив, който е породил вселената.

По същество реликтовото лъчение представлява квантов фон в много тесен диапазон на микровълновата част на спектъра.

Червеното отместване и реликтовото лъчение са в основата на теорията за разширяващата се вселена.

За нашите по-нататъшни разсъждения е достатъчно да приемем, че квантовият фон (реликтовото лъчение) е следствие на някакво явление в ранната вселена, когато излъчваната енергия е била с голяма честота (малка дължина на вълната) и тези някогашни високоенергийни кванти днес се наблюдават като изстинало лъчение (голяма дължина на вълната).

Наличните физични факти не противоречат на тази интерпретация. Опитите за друга интерпретация на квантовия фон биват опровергани от самите факти.

Квантите от фона достигнали до нас са относими към време-пространството във вселенски мащаб. В същия мащаб се установява и

съответното разсейване на енергията им, по същество представляващо намаляване на концентрацията на разликата във време-пространството.

За нашето изследване това е достатъчно, за да отхвърлим евристичните варианти на НКМ, които не съответстват на реалността (противоречат на фактите).

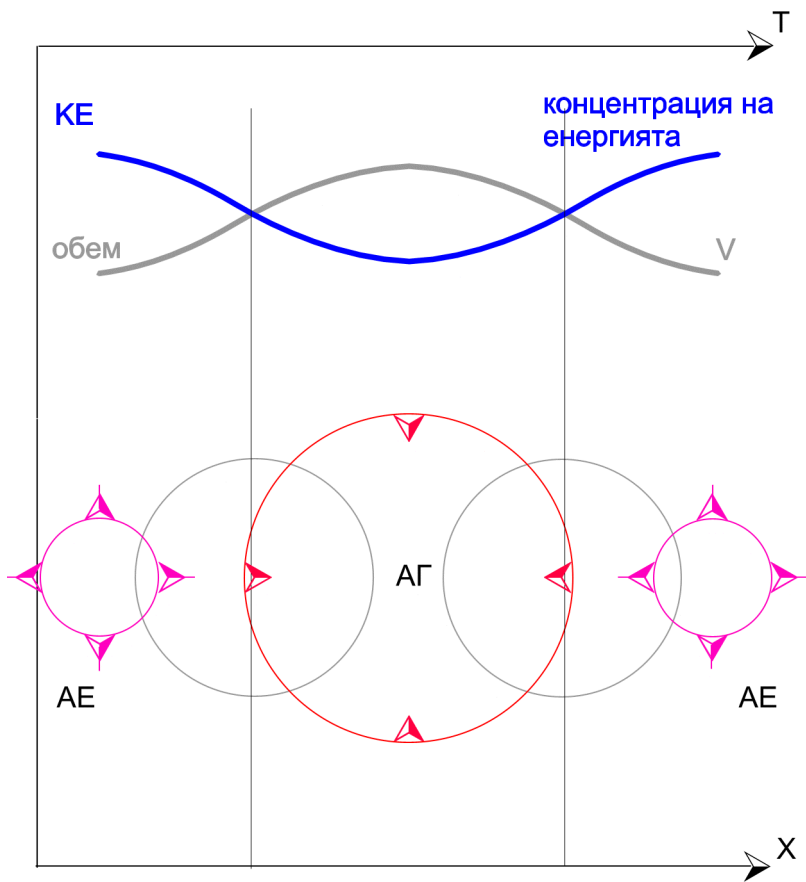
Остава валиден вариантът на неабсолютен баланс с превес на ентропията. (фиг. 1)

Очертаното развитие на Новия Квантов Модел ни дава разлика между абсолютната гравитация и абсолютната ентропия. Тя е свръхмалка. Тази разлика е онази минимално необходима и достатъчна стойност, която предопределя наблюдаваното разсейване на енергията във време-пространството и в същото време осигурява съществуването на квантите. Важно място в тази картина заема червеното отместване. Последното показва макроразвитието (разширяването) на вселената.

Накрая следва да обобщим, че фактите еднозначно определят реалистичния вариант на НКМ. Балансът на фундаменталните сили не е абсолютен. Налице е изместване на баланса в полза на Абсолютната ентропия. Това предопределя намаляване на концентрацията на разликата (енергията) при движението и във време-пространството.

Наблюдаваното реликново лъчение е с по-голяма дължина на вълната спрямо първичното, поради дебаланса между фундаменталните сили. Последния обуславя постоянното разсейване на енергия във време-пространството.

Оказва се, че не само вселената се разширява (разсейва) във време-пространството, но и самите кванти. Това ни води до изводът, че ентропията предопределя развитието на космоса както на микро така и на макро ниво.

Превес на Абсолютната Ентропия

фиг. 1